

IV.

Kod nas je došla do osobite važnosti teorija o superiornosti Dinaraca, koju je naročito obradio Jovan Cvijić. Dinarski tip ili kako ga neki zovu Ilirski tip, pripada, prema klasifikaciji Sergi-a, Eurazijskoj skupini Bijelaca, kojoj još pripadaju i Alpinci, Iranci i Armenoidi. Taj tip je opisan kao: mršav, visok, duga lica, široke brahicefalne glave, ravna zatiljka, tamne kose, zagasite boje kože, i naročito duga, uska i konveksna nosa sa visokim mostom, a može se naći na obje obale Sjevernog Jadrana, u Dinarsko-Ilirskim gorama, u južnoj Poljskoj, u nekim dijelovima Njemačke i u Šleskoj.

Cvijić je naročito isticao društvenu i ekonomsku organizaciju ovog tipa, koji da je organiziran u patrijarhalnim porodicama i plemenima. Zatim je Cvijić isticao uzajamnu naklonost i međusobno ekonomsko pomaganje Dinaraca; osobito štovanje predaka, a naročito običaj krsne slave. Cvijić je isticao njihovu nacionalnu svijest i nacionalnu zadaću i konačno njihove intelektualne sposobnosti, koje su naročito razvijene samo kod istaknutih pojedinaca. Sve što je i kod Hrvata i kod Srba i kod Slovenaca »najbolje«, po mišljenju Cvijićeve je dinarski tip. Tako Cvijić u dinarski tip ubraja Karađorđa, Miloša Obrenovića, Vuka Karadžića, Njegoša, Račkoga, Kopitara, Mažuranića, Miklošića i Prešerna.¹²⁾

Neki sljedbenici Cvijićeve idu još i dalje pa tvrde, da su »neki od najviših genija čovječanstva imali jake i znatne dinarske primjese ili su bili čisti

¹²⁾ Jovan Cvijić, *Balkansko Poluostrvo*, Beograd, 1931.